

A MEGHÓDOLÁS

ÖNKÉNTES FEGYELMEZÉS

Teljesen meg kell hódolni. Nem feltételesen, nem mesterségesen, nem csak részben. Ez a *gurupādāśraya*. A *guru* elfogadása feltétel nélküli meghódolást jelent. A Bhagavad-gītában Arjuna ezt mondja: *śiṣyas te 'haṁ śādhī māṁ tvāṁ praṇnamam, a śiṣyād*, vagyis a tanítványod vagyok. Aki tanítvány, az szigorú fegyelmezés alatt áll. A *guru* fogja a kormányt, Ő a *karma-dhāra*. Nem kóborolhatsz ide-oda. A *karma* fület is jelent. A *guru* megragadhatja a füledet és akár egy pofont is adhat. „Te gazember! Mit csinálsz?” A *gurunak* joga van ehhez, és neked el kell fogadnod, mert Ő a *guru*. Nem perelheted be a bíróságon. Ha valaki más fülön ragad, és lekever egy pofont, akkor azt beperelheted. De a *gurut* nem perelheted be, mert önként fogadtad el. *Śiṣyas te 'haṁ śādhī māṁ tvāṁ praṇnamam* — A *śiṣyád* vagyok. Elfogadtalak a *gurumnak*. Kérlek, fegyelmezz engem nagyon szigorúan! *Śādhī māṁ* azt jelenti, hogy „fegyelmezz engem nagyon szigorúan”. Ennek segítségével vágja el az erős ragaszkodásaidat. Bármilyen szigorúan is neveljen a *guru*, azt örömmel, mindenféle morgolódás

nélkül fogadd el. Így szünteti meg az erős ragaszkodásokat. Így húzza fel a horgonyod, amely nagyon mélyen beleragadt a sárba. Ezután pedig elkezd evezni. Ő rendkívül ügyes, és tudja, hogyan hajózzon sikeresen mindenféle akadály és veszély közepette. Neked pedig el kell fogadnod a tanítását. (Lecke. 1995. június 2., Amherst)

AZ ÚR MEGVÉDI A MEGHÓDOLTAKAT

A *Rāmāyaṇa* ír arról, hogyan épített hidat az Úr Rāma, és hogyan kelt át az óceánon Lañkāra. Mielőtt a Rāvaṇával vívott háború elkezdődött volna, Rāvaṇa legfiatalabb öccse, Vibhiṣaṇa elment, hogy menedéket találjon Rāmánál. Rāma azonnal az oltalmába vette. Ez egy király, egy *kṣatriya* kötelessége. Ha valaki menedéket kér, védelmet kell adnod neki. Rāma tanácsadói azonban azt mondták: „Ne! Ne nyújts neki menedéket! Az ellenség soraiból való. Kémkedni jött.”

Az Úr Rāma ekkor elmesélt egy történetet a tanácsadóinak. Volt egyszer egy ember, aki egy sűrű dzsungelen kelt át, ahol rengeteg tigris, oroszlán és egyéb félelmetes állat élt. Az egyik tigris megtámadta az embert, aki felmászott egy fára, hogy mentse az életét. A tigris viszont nagyon szomjazott az embervérre. Így hát leült a fa alá és várt. Egyszer csak észrevett a fán egy majmot. Így szólt hozzá: „Te a testvérem vagy! Az ember viszont az ellenséged. Mikor egyik fáról a másikra szoktál ugrálni, hogy gyümölcsöt gyűjts, az ember mindig megver és kövekkel dobál meg. Amikor pedig lejössz a fáról, a kutyáit küldi rád, hogy elkapjanak. Ráadásul az emberek a fákat is kivágják. Tehát az ember örök ellenséged. Ezt meg kell értened! Te nagyon intelligens vagy, egyúttal pedig a testvérem, a barátom is. Ne maradj egy ilyen ellenség közelében! Ez rendkívül veszélyes! Lökd le azt az embert a fáról! Éhes vagyok. Ha megteszed, akkor táplálékhoz jutok. Így kielégíthetem az éhségemet, a barátságunk pedig örökké fog tartani. Nagyon, nagyon hálás leszek!”

A majom a következőt felelte: „Ó tigris testvérem, értem, amit mondasz. De az emberi lények *dbarmával* rendelkeznek. Habár én csak egy állat vagyok, akinek nincs *dbarmája*, a lelkiismeretem mégis

azt mondja, nem helyes olyasvalakit veszélybe sodorni, aki szeretne megmenekülni.”

Ezután a tigris egy másik tervet eszelt ki. Így kérte az embert: „Ó, testvérem, te ember vagy, *dbarmával* rendelkezel. Ugye a *dbarmádhoz* tartozik, hogy enni adj valakinek, aki nagyon éhes? Én most rettentően éhes vagyok. Segíts ételhez jutni egy éhes *jivának*! Kérlek, lökd le a majmot, hogy élelemhez jussak!” „Igen, ez így helyes.” – gondolta az ember, majd lelökte majmot, aki éppen a tigris elé esett. A tigris azonban nem ette meg, a majom pedig szépen visszamászott a fára. A tigris embervért akart inni, így nem ette meg a majmot. Senki nem szereti a majomhúst.

Ezután a tigris a majomhoz fordult: „Ó, majom testvérem! Látod, mi barátok vagyunk! Nem bántottalak. Megkíméltelek, mivel a barátok vagyunk. De látod, mit tett ez a vallástalan ember? Lelökött, pontosan élem! Szóval, most neked kell őt lelöknöd, hogy kielégíthessem az éhségemet, ő pedig majd tanul ebből a leckéből.”

Erre a majom: „Lehet, hogy ez az ember *adbarmikus* módon cselekedett. Én azonban, bár csak egy állat vagyok, nem követek el *adbarmát*. Nem tudom megtenni.”

Úgy tartják, hogy az emberi születés felsőbbrendű, ritkán elérhető lehetőség. Az emberi történelem azonban telis-tele van vallástalansággal, aminek az állatok társadalmában még nyomát sem találjuk.

Bhagavān Rāmacandra elmesélte ezt a történetet, majd így szólt: „Ez az én küldetésem! Azért jöttem, hogy megteremtsem az emberi társadalomban az ideális viselkedést.” Ezért úgy ismerjük Őt, mint *maryādā-puruṣottama*, vagyis a védikus illem legfelsőbb példája és élvezője. Sosem hágtá át a védikus szabályokat és az etikettet. Az Úr Rāmacandra volt az ideális király, apa, fiú, barát, testvér és férj. Minden tekintetben ideális volt. Az Úr Rāmacandra azt mondta: „Ha valaki megközelít Engem, és a menedéket kéri, soha nem gondolok a múltjára. Azonnal védelmet nyújtok neki és a barátunknak tekintem. Senki sem kételkedhet benne! Mostantól

AMIKOR A JÓSZERENCSE FELVIRRAD

Vibhīṣaṇa lesz a főparancsnok.” Ez az Úr Rāmacandra természete. (Lecke. 1995. február 6., Bhubaneswar. In: Krishna Kathamrita Bindu, 198. szám)

MESTERKÉLT, FELTÉTELES ÉS RÉSZLEGES

Mahāprabhu ezzel a *dbāmával* és társakkal jelent meg itt, hogy nekünk adja a *premát* és megtanítsa, hogyan hódoljunk meg. *Prema* nélkül nem lehetséges a meghódolás. *Prema* nélkül az úgynevezett meghódolásotok csupán mesterkéltnél, feltételes és részleges. Még nem lesz valódi és nem lesz teljes. (Lecke. 1993. szeptember 10., Bhubaneswar. In: The Last Limit of Bhakti. 68. oldal)

